

Arrest

nr. 82 090 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 maart 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BORGERS, die loco advocaat S. GNEDASJ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 november 2010 het Rijk binnenkwam, diende op 16 november 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 november 2011 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 75 454 van 31 januari 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 9 maart 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 maart 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekende partij op 9 maart 2012 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [C. S.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Pakistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.03.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 16.11.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.11.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 02.02.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 09.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een fax van een FIR dd. 07.02.2011 voorlegt. Waarvan betrokkene verklaart dat de beschuldigingen vals zouden zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer [M. S.] dit document[...] op 08.03.2012 gefaxt zou hebben. Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er een zaak zou lopen tegen hem op basis van valse beschuldigingen, waardoor hij bij terugkeer naar Pakistan gearresteerd zou worden. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn vriend [N. A.] vernomen heeft dat de situatie in Pakistan nog steeds gevaarlijk is en dat de mensen met wie betrokkene problemen zou hebben hem nog steeds zouden zoeken en hem zouden willen doden. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij zijn drie dochters erg zou missen, maar dat het voor hen beter zou zijn dat betrokkene veraf in leven is dan dat hij dichtbij zou zijn en vermoord zou worden. Overwegende dat deze verklaringen niet van die aard zijn dat ze de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 20.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

"[...] De DVZ heeft in de bestreden beslissing klaarblijkelijk geweigerd enigerlei rekening te houden met het door Verzoeker voorgelegde "FIR" waaruit blijkt dat hij, klaarblijkelijk ten onrechte, van een moord wordt beschuldigd (bijlage 4).

De reden hiertoe is dat het litigieuze "FIR" niet in originele vorm, doch slechts via een fax-kopie werd voorgelegd (bijlage 4):

"Overwegende dat een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan" (bijlage 1)

[...] Verwerende Partij heeft aan Verzoeker niet de minste kans gegeven om op het origineel van het document, waarvan hij een fax-kopie voorlegt, te wachten.

Het is echter zeer logisch dat Verzoeker, zodra hij vernomen heeft dat tegen hem een nieuw FIR voorligt (t.w. op 8.03.2012 uit de fax), waarin hij van moord wordt beschuldigd, dit nieuwe element onmiddellijk aan de Belgische overheid wenste mee te delen. Inderdaad, zijn eerste asielaanvraag was intussen definitief behandeld en Verzoeker moest België verlaten, hetgeen hij uit vrees voor vervolging niet deed. Hij kon dus elke dag het voorwerp uitmaken van een maatregel tot gedwongen verwijdering.

Verzoeker kon dan ook niet wachten totdat hem een postzending met het origineel van het FIR zou bereiken.

[...] De DVZ heeft echter resoluut geen enkele acht willen slaan op de voorgelegde fax. De DVZ heeft Verzoeker niet eens de mogelijkheid geboden, laat staan een uitstel of respijt, om op het origineel te wachten.

De DVZ heeft dezelfde dag beslist om de tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen en hield klaarblijkelijk geen enkele rekening met de voorgelegde fax.

[...] Dit is een kennelijk onzorgvuldige houding in het licht van de belangen die in casu op het spel staan, t.w. de vrees voor vervolging door de autoriteiten van Pakistan wegens moord, die de betrokkene nooit heeft begaan, evenals de blijvende doodsb bedreigingen vanwege de overvallers.

[...] De bestreden beslissing is evenmin redelijk. Een redelijke overheid zou aan de betrokkene de mogelijkheid en een kort uitstel hebben geboden om het origineel document voor te leggen rekening houdende met het feit dat Verzoeker elk voor hem nieuw element zo spoedig mogelijk aan de overheid ter kennis wenste te brengen gezien het risico op gedwongen verwijdering.

[...] Verzoeker heeft dan ook recentelijk het origineel van het litigieuze FIR per post ontvangen (bijlage 3).

[...] Doordat de DVZ geen enkele rekening wenste te houden met de voorgelegde fax alsmede aan Verzoeker niet de minste respijt heeft gegund om het origineel te kunnen voorleggen, nam de DVZ een onredelijke en onzorgvuldige houding aan in het licht van de belangen die voor de betrokkene op het spel staan.

[...] De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd uit hoofde van schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

[...]

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op de door verzoeker aangebrachte gegevens en dat wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze motieven niet.

Verzoekers kritiek komt er in wezen op neer dat hij meent dat de gemachtigde rekening had moeten houden met het door hem voorgelegde faxbericht. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk [rekening] heeft gehouden met dit faxbericht, maar dat hij van oordeel was dat dit stuk, omwille van de aard ervan, geen bewijswaarde heeft en niet kan worden beschouwd als een nieuw gegeven in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat daarbij echter niet in op de vaststelling dat het onmogelijk is de authenticiteit van een faxbericht te bewijzen, en weerlegt daarmee niet de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker houdt verder voor dat de gemachtigde had moeten wachten tot verzoeker het origineel exemplaar van het faxbericht kon voorleggen.

Uit het asielinterview dd. 09.03.2012 (ondertekend door verzoeker) blijkt echter niet dat verzoeker de gemachtigde heeft ingelicht dat hij binnenkort de originele versie van het faxbericht zou ontvangen. Verzoeker kan de gemachtigde dan ook niet verwijten hier geen rekening mee te hebben gehouden. Deze kritiek kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Niets verhindert verzoeker trouwens om, op basis van dit originele stuk, alsnog een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

In antwoord op verzoekers kritiek laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

- nieuwe gegevens aan te brengen*
- dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,*
- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.*

De verwerende partij merkt op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420).

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat een stuk zonder bewijswaarde, van aard is aan te tonen dat er ernstige aanwijzingen voor een vrees of risico zoals voormeld bestaan. Terwijl dergelijk stuk, gelet op het gebrek aan bewijswaarde, ook geen nieuwe gegevens aantoont in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid oordeelde terecht dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154 954; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in het raam van zijn tweede asielaanvraag een kopie van een *“first information report”* aanbracht waaruit blijkt dat tegen hem een klacht werd ingediend wegens een ernstig gewelddelict. Verweerder oordeelde dat de herkomst en de authenticiteit van dit stuk niet konden worden nagegaan en het daarom niet kon weerhouden worden als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hierbij moet worden geduimd dat wanneer een vreemdeling een meervoudige asielaanvraag indient het aan verweerder toekomt de door deze vreemdeling, in het kader van deze aanvraag neergelegde stukken te beoordelen. Hij kan hierbij de bewijswaarde van de aangebrachte stukken bij zijn beoordeling betrekken (cf. RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Een stuk dat geen bewijswaarde heeft kan immers geen ernstige aanwijzingen bevatten voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verzoeker kan, nu verweerder duidelijk heeft aangegeven dat de aangebrachte akte geen bewijswaarde heeft, dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder geweigerd heeft om rekening te houden met het door hem neergelegde document. Waar verzoeker verder stelt dat hem niet de mogelijkheid gegeven werd om het originele document neer te leggen dient de Raad op te merken dat niet blijkt dat verzoeker aan verweerder heeft meegedeeld dat hij op korte termijn over een originele akte kon beschikken. Het feit dat verzoeker naliet een origineel document aan te brengen toont voorts aan dat hij zelf nalatig was of zijn tweede asielaanvraag op een onzorgvuldige wijze onderbouwde, doch laat niet toe te besluiten dat verweerder onzorgvuldig optrad, door onverwijld een standpunt in te nemen omtrent de nieuwe asielaanvraag van verzoeker. Het gegeven dat verzoeker, nadat zijn eerste asielaanvraag was afgewezen, gedwongen uit het Rijk kon verwijderd worden vormt geen verantwoording voor het indienen van een onzorgvuldig voorbereide tweede asielaanvraag. De Raad wijst er in dit verband ten overvloede op dat het *“first information report”* waarnaar hij verwijst reeds dateert van 7 februari 2011 en, zo het al een authentiek stuk zou zijn, bijgevolg reeds meer dan een jaar oud was op het ogenblik dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag indiende. Verzoeker had dus ruim de tijd om zich dit stuk in originele vorm te laten toekomen. Verzoeker toont trouwens zelfs niet aan welk belang hij heeft bij zijn grief, aangezien voormeld stuk hoe dan ook geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en niet blijkt dat verweerder, zelfs indien het origineel van het neergelegde *“first information report”* werd aangebracht dit stuk – gelet op de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet – als een *“nieuw gegeven”* kon weerhouden.

Verweerder heeft daarnaast – inzake het betoog van verzoeker dat een vriend hem telefonisch meedeelde dat de situatie in Pakistan voor hem nog steeds gevaarlijk is – gemotiveerd dat verweerder *“deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd”*. Deze stellingname is volledig in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State en laat derhalve evenmin toe te besluiten dat verweerder onzorgvuldig optrad (RvS 8 november 2002, nr. 112.420).

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.3.2. Rekening houden met de voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn standpunt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK